

РЕШЕНИЕ

№ 24754

гр. София, 19.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 18.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **5612** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Б. В. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. В. П. от САК, срещу ЗППАМ № 26-4332-002186 от 29.04.2026г., издадена от полицейски инспектор при СДВР-Отдел „Пътна полиция“, с която на жалбоподателя Б. В. С. от [населено място] е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Моли атакуваната заповед да бъде отменена.

В с.з. жалбоподателят се представлява от адв.П., която поддържа жалбата.Счита, че жалбоподателката С. не е знаела за извършената служебна deregistration на автомобила, чужда собственост, който е управлявала и в този смисъл не е извършила административното нарушение като основание за налагане на ПАМ.В подкрепа на това си е приложила справка за закупена винетка, като счита, че не е логично да закупува такава при евентуално свое знание за прекратената регистрация на автомобила. Иска отмяна на ЗППАМ.Заявява претенция за присъждане на разноските по делото.

Ответникът в писмено становище от 15.06.26г. моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, 81- ви състав, след като обсъди доводите на страните и

прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед № 26-4332-002186 от 29.04.2026г. на жалбоподателя С. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ гГ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, поради това, че на 28.04. 2026г.около 17, 55 часа в [населено място], управлява МПС - О. А. С. ВАГОН с рег. [рег.номер на МПС] , което не е регистрирано по надлежния ред, тъй като автомобилът е със служебно прекратена регистрация на 11. 11. 2025г. на основание чл. 143, ал. 10 изр.1 от ЗДвП, поради уведомление от Гаранционния фонд/ГФ/ за липса на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

На водача е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ от 28.04.2026г /л. 14/ за административно нарушение по чл. 140, ал.1 пр.1 от ЗДвП, в който е отбелязано, че регистрацията на автомобила е служебно прекратена на 11. 11. 2025г. по чл. 143, ал. 10 изр.1 от ЗДвП.

Приложени са доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за управляваното от жалбоподателя МПС- О. А. С. ВАГОН с рег. [рег.номер на МПС] , с начало на застрахователното покритие от 28.04. 2026г. в 20, 54 часа до 27.04. 20227г. , 23, 59 часа /л. 17/.

Представена е справка/л.18/, съгласно която, регистрацията е служебно възстановена на същия ден, на 28.04.26г.

Собственик на управляваното от жалбоподателя МПС е К. И. С./ справка за регистрация,л. 20 /.

Представени са заповеди за компетентност /л. 23 и сл./.

От правна страна Съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди, издадени съответно от Министъра на вътрешните работи и от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

С процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гГ“ от ЗДвП на жалбоподателя Б. В. С. е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Нарушението, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Нормата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, като служебно прекратената регистрация на ППС се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика, след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

От своя страна, нормата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането /КЗ/ регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от

датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл. 574, ал. 11 от КЗ, когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Р. България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на цитираната нормативна регламентация следва извод, че установеното задължение за уведомяване по чл. 574, ал. 10 от КЗ, е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл. 4 и чл. 6 от АПК – за законност и съразмерност.

В случая по делото няма доказателства за извършено уведомяване на собственика на автомобила за липсата на валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите относно въпросното МПС „нито от Гаранционния фонд, нито от Информационния център, поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл. 574, ал. 10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл. 574, ал. 11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. В тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването към датата на издаване на оспорения акт на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, като доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване не са били събрани. Това, освен че сочи на допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила при постановяването на оспорения акт от гл. т на изискването по чл. 35 от АПК за изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславя и недоказаност на елемент на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ. В този смисъл допуснатото процесуално нарушение е довело до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" подбуква „гг“ от ЗДвП.

Съгласно чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания, за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки.

Принудителните административни мерки са една от проявите форми на властническата гаранция за точно осъществяване на надлежно, нормативно установено, материално правило за поведение, било като изключат предпоставките, то да бъде нарушено, било като преустановят, деянията предприети в нарушение на същото или изключат предпоставките за настъпване на вредни последици от противоправното деяние или респективно имат за последица, отстраняване на вече настъпили вредни последици от такова деяние.

Тези принудителни мерки по правното си естество не съставляват административни наказания – те не са насочени към личността на дееца - да санкционират неправомерното му поведение, макар и да са форма на административна принуда.

Поради това, за разлика от административното наказание, което трябва да бъде изтърпяно, както е наложено за съответен период от време, през който е постановена принудата -например временното лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, действието на

наложената административна мярка е обосновано и допустимо единствено до момента, до който тя има за фактическа последица, предотвратяване и преустановяване на нарушението, съответно предотвратяване или отстраняване на вредните последици от същото.

С оглед на това, от момента в който не съществува вероятност материалното правило за поведение да бъде нарушено или от който противоправното поведение е преустановено, действието на мярката не е фактически основано и от този момент нататък, прилагането на принуда, е в нарушение на принципа за съразмерност по чл.6 ,ал.2 от АПК, съобразно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

В случая, административният орган е отнел СУМПС на водача, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от жалбоподателя автомобил е с прекратена служебно регистрация на 11. 11.2025 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. поради липса на задължителна застраховка ГО. От същата дата, на която на жалбоподателя е съставен АУАН, а именно на 28.04. 2026г. е сключена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила.

Следователно, на 28.04. 2026г. дейността е била приведена в съответствие с нормативното предписание.

Със сключването на валидна застраховка "Гражданска отговорност" са постигнати целите по чл. 22 от ЗАНН - предотвратяване и преустановяване на административното нарушение и предотвратяване и отстраняване на вредните последици от него.

Поради това действието на процесната принудителна административна мярка, наложена на 29.04.26г. се явява фактически необосновано и несъразмерно.

В този смисъл жалбата е основателна, а на жалбоподателя се следват своевременно поисканите разноски по делото 5,11 евро за държавна такса и 450 евро за адвокатски хонорар. Съгласно чл. 78 ал.5 от ГПК, в чл. 144 от АПК „Ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по мотивирано възражение за прекомерност, направено от насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част. При преценката за прекомерност съдът прилага съответно критериите за определяне на адвокатските възнаграждения по чл. 36, ал. 3 от Закона за адвокатурата и правилата за прилагането им, уредени в наредбата по чл. 36, ал. 4 от същия закон. Съдът не може да присъди по-нисък размер на разноските за адвокатско възнаграждение от размера на заплатеното възнаграждение на адвоката на насрещната страна“. Възражението за прекомерност, направено от ответника, не е мотивирано въпреки изискванията на горепосочената разпоредба. Освен това, съгласно приложимата в случая разпоредба на чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа - „За процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.“. Заплатеният адвокатски хонорар от 450 евро е под посочения в цитираната наредба минимален такъв, съобразен с ниската фактическа и правно сложност на казуса.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 81-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. В. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. В. П. от САК, ЗППАМ № 26-4332-002186 от 29.04.2026г., издадена от полицейски инспектор при СДВР- Отдел „Пътна полиция“, с която на жалбоподателя Б. В. С. от [населено място] е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за

отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП..

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. В. С. с ЕГН [ЕГН], от [населено място] сумата от 455, 11 евро за разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП. Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: